

DZIEŃ BYDGOSKI

BEZPARTYJNE PISMO CODZIENNE

Dziśjszy numer liczy 8 str.

Redaktor przyjmuje
odpłatnie od godz. 10-12 w poł.

Wydawca: Pomorska Spółdzielnia Wydawnicza

konta czekowe P. K. O. Nr 205 10

Cena numeru
w Bydgoszczy gr 20
i na prowincji

Rok IV.

Bydgoszcz, wtorek 10 stycznia 1933

Nr. 7

Polska, — nie Niemcy

Oto nasza odpowiedź na pytanie zadane z Berlina Otwarcie wystawy wschodnio-pruskiej w stolicy Rzeszy

Berlin 9. 1. (PAT). Wczoraj w po-
łudnie odbyło się w Berlinie otwar-
cie wystawy specjalnie poświęconej
Prusom Wschodnim.

Na uroczystość przybyli przedsta-
wicieli władz miejscowych i wschod-
nio-pruskich oraz kół wojskowych i
parlamentarnych. Prezydenta Hinden-
burga reprezentował zastępca szefa
biura prezydenckiego dr. Doekle. Kan-
clerz Schleicher, w charakterze mini-
sterstwa Reichswehr, również repre-
zentowany był przez zastępcę.

Naczelnik krajowy prowincji
wschodnio-pruskiej, otwierając wy-
stawę omówił sytuację polityczną i
gospodarczą Prus Wschodnich i o-
świadczył m. in.:

„Chodzi tu o kwestię PRUSY
WSCHODNIE ALBO KORYTARZ
— POLSKA ALBO NIEMCY. Cho-
dzi tu o decyzję czy kraj ten pozosta-

nie przy narodzie, który wykazał
swoją misję polityczną (?) na pół-
nocno-wschodnim obszarze Europy i
który realizacji tej misji zalicza do
najtrudniejszych rozdziałów swej hi-
storii.

Minister spraw wewnętrznych
Rzeszy dr. Bracht wyraził nadzieję,
że wystawa przyczyni się niewątpli-
wie do głębszego zrozumienia w Niem-

zech faktu, iż ostatecznym celem
wszystkich dążeń wschodnio-prus-
kich jest ponowne zjednoczenie tych
krajów z Rzeszą.

Na zakończenie minister Bracht
oświadczył, iż pragnie obudzić w ca-
łych Niemczech zrozumienie faktu,
iż położenie Prus Wschodnich przez
wytyczenie granic traktatem wersals-
kim jest nie do zaakceptowania.

Kto się zbroi na Węgrzech?

Dziśjsze transporty „towarów

Wiedeń, 9. 1. (PAT). „Arbeiter Ztg”
stwierdza, że przez terytorium Austrii wy-
syłane są obecnie znaczne transporty bro-
ni z Włoch do Węgier. W ostatnich dniach
nadeszły z Włoch przez Villach do Harten-
bergu pod adresem tamtejszej fabryki na-
boi 40 wagonów, zadeklarowanych jako to-
war żelazny a zawierający broń palną i ka-

„żelaznych” z Włoch do Węgier
fabryki maszynowe. Zawartość tych wago-
nów ma być przeładowana do Hartenber-
gu i wysłana samochodami do Węgier.

Kilka z tych samochodów przejechało już
przez granice Węgier. Transport powyż-
szy jest już drugim z rzędu. Pierwszy skła-
dał się z 10 wagonów z towarami „żelaz-
nymi”.

Czy liczba zwolenników Hitlera maleje czy rośnie?

Wyboru w miniaturowym państewku

Essen, 9. 1. (PAT). Dn. 15 stycznia od-
będą się wybory do parlamentu Lippe Det-
mold, miniaturowego państewka Rzeszy
Niemieckiej. Wybory te budzą powszech-
ne zainteresowanie z tego względu, że ma-
ją być probierzem, czy liczba zwolenników
Hitlerowców maleje, czy też nie. W do-
tychczasowym parlamencie mieli więk-
szą socjaliści.

Hitler ma przemawiać na 80 wiecach.
Hitlerowcy ścigali z okolicznych okrę-
gów swoje oddziały szturmowe, które za-
częły tak się zachowywać, że władze poli-
cyjne zmuszone były ogłosić stan oblężenia
zabronić pochodów i wieców pod gołym
niebem. Codziennie napływają wiadomości
o nowych krwawych starciach przeważnie
pomiędzy Hitlerowcami a komunistami.

„Georges Philippart” — „P. C. Hooft” i „Atlantic”

zbudowane z materiałów niemieckich dostarczonych na rachunek spółki reparacyjnych

Paryż, 9. 1. (PAT). Przedwczoraj wieczór
kadłub zniszczonego statku „Atlantic”, który
jak wiadomo, znajdował się w odległości 500 me-
trów od przystani, został wprowadzony do
portu w Cherbourgu, gdyż obawiano się zer-
wania przez burzę lin, na których kadłub ten
był przywiązany i rzucony na pełne morze.
Przez cały dzień pracowano nad ugaszeniem
ognia, gdyż obawiano się, że pożar dotrze do
magazynów zapasu mazutu, co spowodowało-
by silną eksplozję. Niebezpieczeństwo to
jest już zażegnane dzięki ugaszeniu pożaru
w tej części statku. Na pokładzie statku
wśród popiołu znaleziono zwłoki 5 osób, któ-
re udało się rozpoznać. Reszta ofiar, których
liczba wynosi 19 osób znajduje się w popio-
łach i prawdopodobnie zostały całkowicie spa-
lone.

Paryż, 9. 1. (PAT). W dalszym ciągu cała
prasa komentuje katastrofę statku „Atlantic”,
podkreślając m. in., iż wszystkie jednostki
zbudowane ostatnio w stoczniach St. Nazaire,
jak to „Georges Philippart”, „Atlantic” oraz
statek holenderski „P. C. Hooft” uległy zni-
szczeniu przez pożar w stosunkowo krótkim
czasie po oddaniu ich do użytku. Dziennik
stwierdza, że na wszystkich trzech statkach
pożar powstał w podobnych okolicznościach.
W związku z tym w holach morskich panuje

przekonanie, że przyczyny pożaru należy ra-
czej szukać w materiałach, jakimi posługi-
wano się przy zakładaniu instalacji elektrycz-
nych. Jeden z dzienników paryskich, przy-
taczając ten pogląd, stwierdza, iż materiały

te pochodzą ze świadczeń reparacyjnych, do-
starczanych w naturze przez firmy niemieckie.
Wychodząc z tego założenia, dziennik zazna-
cza, iż możnaby wysnuwać z tego daleko idące
wnioski.

Gwałtowny spór o prawo do wynagrodzenia dla ratujących

Paryż, 9. 1. (PAT). Ze względu na spór,
jaki wynikł w sprawie odszkodowań dla bio-
rących udział w akcji ratowniczej statku
„Atlantic”, „Le Matin” zasięgnął opinii kilku
wybitnych prawników. Wszyscy oni zgodnie
oświadczyli, iż okrętu nie należy uważać za
szczętki, lecz jako kadłub zdolny jeszcze do
żeglugi. Nie może być zatem mowy o obo-
wiązku oddania 1/3 wartości kadłuba ratują-
cym na obowiązującej pod tym względem pod-
stawie zwyczajowej. Sekretarz generalny
międzynarodowej komisji morskiej Leopold
Dor oświadczył, iż przywilej ten został znie-
siony postanowieniem międzynarodowej kon-
wencji, zawartej w Brukseli w roku 1910, we-
dług której ratownicy mają prawo tylko do
odszkodowań, wysokość których ustalona
jest każdorazowo przez arbitrów. Z drugiej
strony prof. Gidel, doradca prawny marynar-
ki jest zdania, iż wszyscy ratujący mają pra-

wo do 1/3 wartości opuszczonego statku, po-
nieważ akcja ratownicza odbywała się na
pełnym morzu. Londyński korespondent „Le
Matin” donosi, że według opinii angielskich
czynników, ratownicy mają prawo tylko do
odszkodowań za stracony czas i poniesione
trudy przy ratowaniu „Atlantica”, a w żąd-
nym razie do 1/3 wartości, gdyż kadłub nie
może być uważany za szczętki okrętu, fak-
tycznie opuszczonego przez załogę i właścici-
ciela.

Zakopane — istotnie stacja zimowa

Zakopane, 9. 1. (PAT). Ruch przyjez-
dnych jest w dalszym ciągu olbrzymi. W ty-
godniu od dnia 31 grudnia 1932 r. do dnia 6
stycznia br. liczba przyjezdnych wykazała o
45 i pół proc. nadwyżki w stosunku do tego
samego okresu roku zeszłego.

W wiecznym kotłowniku hiszpańskim

Barcelona, 9. 1. (PAT). Śledztwo w zwi-
ązku z wykryciem tajnej fabryki bomb i ma-
teriałów wybuchowych przyniosło sensa-
cyjne szczegóły. Odnaleziono szereg kom-
promitujących dokumentów, jak plany zabu-
dowań i fortyfikacji wojskowych, przeznac-
zonych do wysadzenia w powietrze. W
rece policji wpadła również lista osób prze-
ważnie ze sfery wojskowych, skazanych
przez powyższą organizację na śmierć. W
dzielnicy robotniczej Barcelony wykryto
nowy skład bomb i materiałów wybucho-
wych. Wiele osób aresztowano.

Krwawa strzelanina na ulicach Berlina

Berlin, 9. 1. (PAT). Ubiegłej nocy w
dzielnicy północnej Berlina wywiązała się
na ulicach miasta strzelanina między ban-
dytami a policją. Trzech opryszków z re-
wolwerami w ręku usiłowało steroryzować
jakiegoś osobnika. W chwili pojawienia
się patrolu policyjnego rozpoczęli oni ogień
rewolwerowy, na który policjanci odpowie-
dzieli również salwą. Jeden z opryszków
został zabity na miejscu. Pozatem ranny
został jeden z przechodniów.

Otwarcie akademickich igrzysk zimowych w St. Moritz

W St. Moritz otwarte zostały 9 akademickie
igrzyska zimowe przy udziale około 200 zawo-
dników reprezentujących 7 państw.

Pierwszego dnia odbył się bieg zjazdowy.
Warunki śnieżne były doskonałe. Startowało
161 zawodników. Bieg wykazał bezapelacyjną
przewagę austriackich narciarzy, którzy zajęli
4 pierwsze miejsca. Bieg wygrał Leubner (Au-
stria) w czasie 4:03.8. Czas ten jest nowym re-
kordem akademickim. Dotychczasowy rekord
wynosił 4:38.

W czasie zawodów wydarzyły się liczne wy-
padki. M. in. uległ wypadkowi książę Fryde-
ryk pruski z uniwersytetu berlińskiego. Został
on przewieziony w ciężkim stanie do szpitala.

Młodzież bez pracy

W trosce o zaradzenie największej bolączce społecznej życia państwowego, jaką jest dziś bezrobocie, zarówno rząd, jak i instytucje i organizacje społeczne zwróciły dotychczas uwagę wyłącznie prawie na bezrobocie dorosłych robotników. Zupełnie zrozumiałe jest, że w obliczu dwóch poważnych zagadnień społecznych: bezrobocia osób, mających rodziny na utrzymaniu i bezrobocia młodzieży, starano się przede wszystkim zaradzić groźniejszej kwestii.

To też w planie akcji rządu, podjętej na jesieni 1931 r. nietylko nie wzięto pod uwagę kwestii dostarczenia pracy młodzieży, ale wysunięto jako postulat usuwanie nadmiernej liczby młodzieży z zakładów pracy i zastępowania ich dorosłymi żywicielami rodzin.

W tym samym kierunku szła i pomoc społeczna. Poza szeroko zakrojoną akcją dożywiania dzieci w wieku szkolnym, instytucje społeczne zajmowały się w pierwszym rzędzie tylko dorosłymi, wyróżniając z pozostałych obciążonych rodziną, a na dalszym planie lub zupełnie bez pomocy pozostawiając samotnych. Brak dostatecznych środków na prowadzenie akcji tłumaczy ten podział.

Dziś jednak, po tak długim okresie bezrobocia, kiedy w dalszym ciągu niema widoków na zmianę sytuacji gospodarczej, czas już wysunąć wśród zagadnień aktualnej polityki społecznej państwa i społeczeństwa, sprawę zaopiekowania się bezrobotną młodzieżą.

Nie trzeba chyba nikogo przekonywać, jak wielki wpływ ujemny na młodzież wywiera brak pracy. Pod względem materialnym brak pracy często jest równoznacznym z brakiem środków do utrzymania i to nie tylko wtedy, gdy młodociany nie ma rodziny, lub rodzice jego są też bezrobotni, ale i w tym wypadku nawet, gdy rodzice pracują; przy ogromnej bowiem obniżce zarobków robotniczych, utrzymanie dorastających dzieci jest zbyt wielkim ciężarem, który nawet i w dawnych normalnych czasach nadmiernie obciążał budżet rodzin robotniczych.

Z drugiej strony zaś, brak pracy wpływa destrukcyjnie na kształtowanie się charakteru chłopca lub dziewczyny i to w okresie najważniejszym ich życia. Poczucie bezużyteczności w życiu, tem gorsze, że najczęściej połączone z nieznośnymi stosunkami rodzinnymi, wywołanymi niedzą, a dalej rozleniwienie, zwłaszcza u tych z pośród młodzieży, którzy jeszcze pracować wogóle nie rozpoczęli, spacznie charakterów, a nieraz ostateczna demoralizacja — oto moralne rezultaty braku pracy i wszelkiej opieki nad młodzieżą bezrobotną.

Mimo, że odrębne warunki życia wewnętrznego w każdym państwie zmuszają do szukania własnych dróg i rozwiązań zagadnień społecznych, dużym ułatwieniem jednak jest znajomość sposobów, stosowanych już na innych terenach.

Najpoważniej losem młodzieży bezrobotnej zajęły się Niemcy, które kolejno próbowały już stosować różne formy opieki nad młodzieżą.

Rozpoczęto akcję od tworzenia kursów wykształcenia zawodowego tych z pośród młodzieży, którzy jeszcze wykształcenia specjalnego nie nabyli. Równolegle tworzone kursy przeszkolenia fachowego dla tych, którzy już zawodowo pracowali, celem zwiększenia indywidualnych możliwości bezrobotnego znalezienia pracy dostosowania się do zapotrzebowania zwężonego rynku pracy. Specjalną uwagę zwrócono na przeszkolenie młodzieży w pracy na roli, skierowania na wieś rzesz pracowników miejskich, którzy mogliby zastąpić sezonowy napływowy element obcy.

Obok tych form opieki podjęto następnie organizowanie przymusowej pracy, do której tworzenia po-

ciągnięto przede wszystkim gminy. Z funduszy przeznaczonych na opiekę społeczną, gminy objęły akcją zapomogową młodzież, przy stosowaniu zasady odpłatności zasiłków w formie pracy. Wreszcie na pierwsze miejsce w walce z bezrobociem młodzieży wysuwa się obecnie idea dobrowolnej służby pracy (Freiwillige Arbeitsdienst).

Młodzież, zebrana w ochotniczych obozach pracy, organizowanych w przemyśle i na roli, obok pracy, zajmuje się równocześnie nauką i sportami. Uczestnicy obozów otrzymują utrzymanie i zasiłek w gotówce. Akcja, subwencjonowana przez rząd, organizowana jest przez różne instytucje i organizacje społeczne oraz przedsiębiorstwa prywatne.

Obok tych poczynań o charakterze ogólnopaństwowym, szeroko rozbudowana jest akcja kulturalno-oświatowa i sportowa, prowadzona przez związki zawodowe i najrozma-

itszego typu organizacje społeczne. Sieć świetlic, połączonych z dożywianiem, organizacja sportów, obozów, wycieczek, stara się wypełnić czas młodzieży bezrobotnej, nie dopuścić do jej próżnowania i pozostawienia na łasce ulicy.

W zestawieniu z tą akcją dość ubogo wygląda bilans naszej pracy w tym zakresie. Chociaż bowiem cyfrowe nasilenie bezrobocia u nas zarówno ogólnego, jak i wśród młodzieży jest znacznie mniejsze, niż w Niemczech, niemniej przeto, klęska społeczna obniżenia poziomu moralnego i wyniszczenia fizycznego młodzieży, choć da się odczuć dotkliwiej zapewne dopiero po pewnym czasie, wymaga się koniecznie już dziś zainteresowania się nią czynników zarówno państwowych, samorządowych jak i społecznych. Jak najszybsze przystąpienie do tej akcji zdecyduje o zmniejszeniu rezultatów tej klęski. Trudno wliczać tu różnorodną

formy organizacyjne, w jakich opieka nad młodzieżą bezrobotną mogłaby być zastosowana w Polsce.

Rozszerzenie bardzo słabo jeszcze rozwiniętej akcji świetlicowej, obejmującej dotychczas przeważnie dzieci ze szkół powszechnych, wykozystanie nowej ustawy o organizacji szkolnictwa, przewidującej obowiązek dokształcania całej młodzieży, zarówno pracującej, jak i bezrobotnej, połączenie obu tych form opieki z akcją dożywiania — oto najprostsze próby zaopiekowania się młodzieżą bezrobotną, jaką państwo i społeczeństwo podjąćby mogło.

A obok tego, w niewielkim choćby zakresie, na małych odcinkach go spodarczych zorganizowana praca młodzieży.

Zresztą ta, jak i każda inna akcja społeczna w zakresie zwalczania bezrobocia, czy niesienia pomocy biednym, tym, których ciężko nawiedził i poszkodował kryzys, byleby raz podjęta, z pewnością znajdzie z czasem najlepsze i najprostsze formy rozwiązania. Trzeba tylko chcieć, trzeba tylko działać.

Protest Polski w Londynie zdobył sobie uznanie całej opinii angielskiej

Opinia angielska w dalszym ciągu bardzo ostro karcąc antypolski wybrzydzenie londyńskiego. Poniżej przytaczamy kilka nowych głosów z prasy angielskiej

„Manchester Guardian” ogłasza list otwarty swego stałego współpracownika znanego profesora prawa międzynarodowego w Oksfordzie i wybitnego działacza unii towarzystw Ligi Narodów, Zimmera, który podkreślił, że protest polskiego należało się wobec komentarza radjowego spodziewać. Prof. Zimmer stwierdza, że słuchając tych komentarzy, nie chciało się wprost wierzyć uszom i trzeba się było zastanowić, czy są one wypowiedziane przez nieodpowiedzialnego amatora, czy też przez kogoś, kto rozmyślnie wprowadza rozdrażnienie... Fakt ten jest jaskrawym dowo-

dem, ile szkody można wyrządzić w ciągu jednej chwili przez fałszywe wyzyskanie pewnego monopolu. P. Zimmer spodziewa się, że społeczeństwo angielskie zostanie zapewnione, że ktokolwiek byłby odpowiedzialny za ten typowy przykład złych obyczajów, będzie odsunięty od okazji wyrządzenia szkód na przyszłość.

„Times” zamieszcza inny list, w którym autor stwierdza, że komentarze, dotyczące Polski i niektórych innych krajów były obraźliwe i nie na czasie, oraz, że stanowiły wykroczenie poza lokalny autorytet radja brytyjskiego, tem bardziej, że były wygłoszone przez anonimowego współpracownika radja, a nie przez osobę wiadomą, ponoszącą osobistą odpowiedzialność za wyrażone poglądy.

„Daily Herald” stwierdza, że w kołach parlamentarnych zamierzono jest podniesienie tej sprawy w Izbie Gmin i zażądanie ścisłej kontroli nad radjem. Minister Poczty, który bezpośrednio sprawuje kontrolę, przeprowadza obecnie stosowne śledztwo.

„Morning Post” oświadcza, że rząd brytyjski wziął sobie protest Polski poważnie do serca i że w kołach rządowych przyznają, iż wrócenie się radja do polityki zagranicznej może narazić na szwank stosunki W. Brytanii z innymi krajami.

Tygodnik „Weekend Review” przyznaje, że komentarze radja były bezmyślne i nieopatrne, a protest wobec oficjalnego charakteru tej instytucji nieunikniony i uzasadniony. Tygodnik krytykuje obecną strukturę organizacyjną radja brytyjskiego „Evening News” zapowiada utworzenie w Izbie Gmin specjalnej komisji, celem rozpatrzenia reformy radja, której domagać się będzie partja konserwatywna.

Również przywódca opozycji Labour Party Lansbury oświadczył przedstawicielowi „Evening News”, że wniesie do Izby projekt reformy w radjo londyńskim. Pismo twierdzi, że czynniki rządowe prowadzą surowe śledztwo z racji niefortunnego programu sylwestrowego.

Wreszcie należy przytoczyć fakt, że ambasador Skirmunt otrzymuje od całego szeregu osób z pośród społeczeństwa angielskiego listy, w których wyrażana jest sympatja i poparcie dla protestu polskiego a nawet podkreślana jest korzyść, jaką z protestu polskiego wyniosą słuchacze radja brytyjskiego.

Znaczki rewizyjne

Izba przemysłowo handlowa w Frankfurtu n. Odra zwróciła się do ministerstwa poczt Rzeczy z wnioskiem wydania specjalnych znaczków pocztowych z mapą uwidoczniającą obecne granice wschodnie Niemiec oraz obszary połączone od Rzeszy na podstawie traktatów pokojowych. Izba podkreśla doniosłe znaczenie propagandy tego rodzaju znaczków na rzecz rewizji granic wschodnich Rzeszy.

Na Dalekim Wschodzie

Z Szanghaju donoszą, Miejscowe koła polityczne liczą się z możliwością rozpętania nowej zawieruchy wojennej. Panuje opinja, że operacje wojenne przybiorą wielkie rozmiary i rozszerzą się na całe Chiny północne

Afera berlińska

W Berlinie aresztowano sześciu bankierów pod zarzutem wielomilionowego przemyślnictwa walutowego.

Pożar na łodzi podwodnej

Na francuskiej łodzi podwodnej, znajdującej się w Tulonie, wybuchł pożar. Ogień ugaszono trzech marynarzy odniosło tak ciężkie porażenia, że walczą ze śmiercią

Wojna z Polską o Pomorze byłaby początkiem drugiej wojny światowej

„Dortmunder Generalanzeiger” zamieszcza artykuł wstępny pt. „Der Korridor”, w którym na wstępie zaznacza, że wątpliwe jest, czy byłoby wskazane, aby Niemcy właśnie teraz wysuwały zagadnienie Pomorza. — Nie należy bowiem zapominać — podnosi to pismo, że obecnie Niemcy są w toku rokowań o równouprawnienie. Nie ulega wątpliwości, że rokowania te, wobec wysuniętych nowych żądań niemieckich będą utrudnione. Jest rzeczą pewną, że inne państwa uznają Niemcy za mściwca pokoju europejskiego, który nigdy niema dosyć i wysuwa coraz to nowe żądania, zaś Niemcy zdane są na sympatje międzynarodowe.

Nad problemem Pomorza, oświadcza dalej dziennik, musi się dyskutować (!) lecz z gruntu fałszywe jest oświadczenie rządu niemieckiego, że Niemcy nigdy nie uznały polskości Pomorza. Uznały ten stan, podpisując Traktat Wersalski i pakt Kelloga. Stan,

jaki istnieje dzisiaj, jest nieznośny i Niemcy zawsze będą dążyły do zmiany, z drugiej jednak strony istnieje i Polska, a ludność Pomorza jest w przeważającej części polska. Poza to Pomorze umożliwia Polsce dostęp do morza, wobec czego nie wydaje się (III) by Polska dobrowolnie z niego zrezygnowała.

Następnie dziennik omawia różne projekty dotyczące rozwiązania „problemu” Pomorza i dochodzi do wniosku, że żaden z nich kwestji nie rozwiązuje. Niemcy stoją dziś przed zagadnieniem, czy mają prowadzić wojnę z Polską, aby odzyskać Pomorze. Wielu Niemców jest za tą wojną, zapominając na jakie ryzyko się narażają. Wojna o Pomorze nie byłaby wojną z Polską, lecz równocześnie oznaczałaby wojnę z Francją, jak również stałaby się zarzewiem nowej wojny światowej. Rozwiązanie problemu polsko-niemieckiego pismo widzi jedynie w zawarciu paktu o nieagresji między Polską i Niemcami.

Sprawy gdańskie na sesji Rady Ligi Narodów

Na styczniowej sesji Rady Ligi Narodów znajduje się szereg spraw gdańskich, interesujących Polskę. I tak rozpatrzone zostaną:

Nominacja Wysokiego Komisarza Ligi Narodów w Gdańsku. Jak wiadomo, stanowisko to od 1 września r. ub. obsadzone jest prowizorycznie przez członka sekretariatu Ligi Narodów p. Helnera Rostinga. Nominacja jego została przedłużona w listopadzie. Dowiadujemy się, że dotychczas żadne kandydatury na definitywne obsadzenie tego stanowiska nie zostały zgłoszone do rządu polskiego.

Sprawa procedury — action directe. — W ciągu ostatniego roku Gdańsk, kilkakrotnie zwracał się do Rady Ligi Narodów z żądaniem uznania pewnych zarządzeń polskich za action directe w stosunku do Wolnego Miasta. Żądania gdańskie dotyczyły przeważnie spraw bardzo małej wagi lub czysto technicznych. —

Rada Ligi zmuszona była do zajmowania się na swych posiedzeniach temi tak drobnymi sprawami. W związku z tem Rada Ligi powołała komitet złożony z przedstawicieli Anglii, Włoch i Hiszpanji, który ma opracować zmianę procedury w kierunku ograniczenia prawa stron do stosowania wyjątkowej i przyśpieszonej procedury.

Sprawy celne. W dniu 20 listopada r. ub. Wysoki Komisarz Ligi Narodów w Gdańsku wydał trzy decyzje w sprawach celnych, dotyczące nadużyć celnych gdańskiej dystrykcji cel, oraz prawa korzystania Gdańska ze specjalnych kontyngentów. Zarówno Polska, jak i Gdańsk wniosły przeciw tym decyzjom odwołanie do Rady Ligi Narodów, gdyż decyzje Wysokiego Komisarza oparte na opinji ekspertów nie wyczerpują spraw pod względem praktycznym ich załatwienia.

Tajemnica katastrofy „Atlantico”

6 okrętów francuskich padło ofiarą pożaru w ciągu 4 lat

Francuski minister marynarki handlowej Leon Meyer udał się, jak już pisaaliśmy, niezwłocznie po katastrofie „Atlantico” do Cherbourg, dokąd przywieziono wyratowaną załogę. Znamienne było jego przemówienie, które wygłosił do ocalałych marynarzy:

„Wiem, jak kochałście wasz okręt! Strata ta jest dla mnie niezmiernie bolesna. Brakuje 17 waszych towarzyszy. Trzeba mieć nadzieję, że może bodaj kilku z nich zdołało się jeszcze ocalić. W tym smutku, który was wszystkich gnębi, nie wolno zapominać o obowiązku, który będziecie musieli spełnić: Za kilka dni będziecie wszyscy przesłuchani. Proszę was, byście powiedzieli wszystko, coście widzieli i stwierdzili, bo wasze zeznania pozwolą może przedsięwziąć środki, któreby uniemożliwiły na przyszłość podobne katastrofy. Powieście wszystko, co wam jest wiadomo”.

Wzruszenie nie pozwoliło ministrowi długo przemawiać.

Przejmujący był widok tych wyczerpanych do najwyższego stopnia ludzi, ofiar straszliwej katastrofy, słuchających słów ministra w ponurem milczeniu. Z dramatycznej grupy wystąpił jakiś człowiek: był to kapitan okrętu Schois. Minister objął go ojcowiskim uściskiem. Komendant spalonego okrętu osunął się wyczerpany na krzesło. Cichym głosem składał sprawozdanie z przebiegu katastrofy. Opowiada o wysiłkach załogi uratowania okrętu... Opłakuje tych, których widział padających na posterunku i tych, których w jego oczach pochłonęły fale, myśl jego zwraca się wciąż ku cudownemu okrętowi, którego był komendantem, a który się zmienił w wulkan ognia i zgłiszca.

„Figaro” omawiając tragedję okrętu „Atlantico” omawia możliwość zbrodni podpalenia rozmyślnego, przyczem zwraca uwagę na szkodliwe dla marynarki handlowej francuskiej następstwa tej katastrofy.

Jak wiadomo okręt był ubezpieczony w Anglii. Towarzystwa asekuracyjne angielskie poniosły, wypłacając ubezpieczeniową dużą stratę, co może za sobą pociągnąć niezadowolone opinie angielskiej.

„Atlantico” był poza tym groźnym konkurentem dla innych linii okrętowych. Luksus, szybkość i szereg najwyższych technicznych walorów stawiały okręt na pierwszym miejscu wśród innych jednostek morskich, to też w czasie ostatniej podróży „Atlantico” pasażerowie jego pochodzili z najlepszych sefr.

Naturalnie, że katastrofa ta może wywołać nieufność pasażerów, a tem samem przynieść dużą szkodę marynarce francuskiej... na korzyść innych linii okrętowych cudzoziemskich.

W tym samym duchu pisze poruszony szczerze „Matin”:

„Trudno uwierzyć, — oświadcza to pisimo, że jakieś dziwne fatum tak uporczywie się znęca nad francuską flotą handlową. Również w wysiłkiem narodu do utrzymania dla Francji godnego jej stanowiska na morzu tajemnicza jakaś ręka niszczy pokolei najpiękniejsze dzieła francuskiej konstrukcji morskiej.

Jeszcze zawczasem, by poznać dokładnie przyczyny strasznej katastrofy, lecz tajemnica otaczająca poprzednie dramaty morskie (Asta, Paul Lecat, Georges Philipart) rzuca ziarna najwyższego zaniepokojenia w umysły najmniej uprzedzone”.

Istotnie pokłosie ogniowe okrętów francuskich jest przerażające.

31 grudnia 1928 spłonął w porcie Mar-

Z Rady Ministrów

W związku z powrotem premiera Prystora do Warszawy i zakończeniem okresu świątecznych ferij parlamentu, spodziewać się należy w ciągu najbliższych dni zwiększenia aktywności Prezydium Rady Ministrów dla ostatecznego przygotowania do uchwały Rady Ministrów kilku projektów ustawodawczych, przesłanych urzędowi centralnemu przez poszczególne ministerstwa.

Posiedzenie Rady Ministrów nie jest dotąd zwołane, data jego odbycia ustalona zostanie po powrocie premiera Prystora, ale najprawdopodobniej najbliższe posiedzenie Rady Ministrów odbędzie się w ciągu nadchodzącego tygodnia.

syfja „Paul Lecat”. 18 sierpnia 1929 w porcie Hawr wybuchł pożar na okręcie „Paris”. 21 maja 1930 pasażerowie płomieni padli na morzu Czerwonem „Azja”, na której pokładzie płyną rzesze pielgrzymów muzułmańskich do Mekki. 8 października 1931 wybuchła ogień na „Lamartine” będącym

Walka między holownikami o kadłub „Atlantico”

Podczas holowania „Atlantico” zdarzyły się bardzo charakterystyczne wypadki. Oto doszło do ostrego nieporozumienia między kapitanami holowników holenderskiego i niemieckiego z jednej strony a kapitanem „Atlantico” Schoofs z drugiej.

Pierwszym, który wszedł na kadłub zniszczonego „Atlantico” był francuski kapitan Pichard. Stosownie do morskiego kodeksu prawnego kadłub ma należeć do tego, czyje interesy reprezentuje pierwszy wstępujący na opuszczony okręt. Kpt. Pichard zawiesił w nocy z czwartku na piątek flagę francuską na „Atlantico” poczem holowniki francuskie „Minotar” i „Abeille” przerzuciły linę przez kadłub spalonego okrętu, następnie kapitan Pichard wskoczył do jednego z holowników francuskich.

O godz. 6 nad ranem holownik holenderski zdołał również przerzucić linę stalową przez kadłub zniszczonego okrętu, na który weszło trzech ludzi z jego załogi.

Nagle linę stalową zarzucono przez holownik francuski „Abeille” została zerwana przez pewien manewr holownika holo-

w drodze z Marsylii na Wschód. 16 maja 1932 „Georges Philipart” staje się ofiarą tajemniczej katastrofy ognia — do dziś dnia nie wyjaśnionej.

Tragiczne te fakty mają swoją wymowę i mogą nasunąć pewne przypuszczenia.

Wreszcie z kolei holownik niemiecki „Simson” zarzucił na tył kadłuba linę. Kapitan, który przybył na miejsce zażądał kategorycznie od Niemców zerwania ich liny, czemu jednak kapitan niemieckiego holownika stanowczo się sprzeciwił na skutek tego kapitan Schoofs polecił minowcowi francuskiemu „Pollux” przeciąć tę linę, poczem holownik „Abeille” doprowadził kadłub okrętu do portu w Cherbourgu.

Walka ta o holowanie okrętu staje się zrozumiała wtedy, gdy zważy się, że według istniejącego zwyczaju morskiego, to konsorcjum okrętowe, którego statek pierwszy rozpocznie holowanie okrętu, opuszczonego przez załogę, ma prawo do odszkodowania, wynoszącego w niektórych wypadkach 100 proc. wartości uratowanego okrętu.

Na tem też doszło właśnie do niezwykle ostrej, chwila wprost dramatycznej rywalizacji holowników francuskich i holenderskich.

W pogoni za władzą

Taniec niemiecki z Hitlerem i Papenem na czele

Otwarcie Reichstagu nastąpi 24 bm.

W związku z tem przewodniczący frakcji narodowo-socjalistycznej Reichstagu Frick, przemawiając w Monachjum, oświadczył m. in. że stronnictwo jego powita utworzenie gabinetu Schleichera, oczekując, iż w ten sposób na widownię polityczną wystąpi osobistość, będąca ukrytą sprężyną wszystkich kryzysów gabinetowych w okresie ostatnich dwóch lat. Narodowi socjaliści nie chcieli już na pierwszym posiedzeniu Reichstagu obalać gabinetu Schleichera, pozostawiając mu pole do dzia-

łania aż do połowy lutego. W ten sposób okazałoby się, że i ten rząd również jak poprzednie, zawiodł. O ile jednak dojdzie do rozstrzygnięcia, to partja narodowo-socjalistyczna godzi się, aby w dniu 24 bm. rząd Schleichera został obalony przez uchwalenie w Reichstagu votum nieufności. Wówczas być może, prezydent Hindenburg namyśli się, czy jest wskazaniem rozwiązywanie Reichstagu i rozpisywanie nowych wyborów.

Wiadomość o poufnej konferencji Hitlera z Papenem zelektryzowała opinie kół

politycznych, wywołując znamienne komentarze na temat zakulisowych intryg przeciwko gabinetowi Schleichera. Rola Papena, mimo zapewnień z jego strony, iż w rozmowie z Hitlerem chodziło wyłącznie o pozyskanie narodowych socjalistów dla poparcia rządu Schleichera, pozostaje nadal niewyjaśniona. Pogłoska, że bliższym inicjatorom spotkania w Kolonii przyświecał jako cel powrót do koncepcji „frontu harzburskiego” występującego pod nową firmą „bloku koncentracji narodowej”, znalazła potwierdzenie w oświadczeniu jednego z inicjatorów spotkania barona von Schroedera, w którego willi odbyła się konferencja. Schroeder, przedstawiciel wielkiej finansjery nadreńskiej od lat subwencjonuje ruch narodowo-socjalistyczny.

W pewnych organach prasowych mówi się wyraźnie, że Hitler chciał pozyskać Papena dla swych planów, zmierzających do obalenia gabinetu Schleichera. „Völkischer Beobachter” kategorycznie zaprzecza jakoby inicjatywa spotkania wyszła od Hitlera, oświadcza, że „Papen właśnie zapragnął zakomunikować przywódcy największego stronnictwa w Niemczech pewne interesujące szczegóły, jakie poprzedziły kryzys gabinetu w listopadzie ubiegłego roku”. Również Papen w nowym wywiadzie z przedstawicielem „Duesselder Nachrichten” bierze w obronę Hitlera.

Zbliżona do kanclerza Schleichera „Tagliche Rundschau” odsłania zakulisowe tajniki rozmów, prowadzonych między Papenem a Hitlerem w Kolonii. Konferencję tę zapoczątkowały dwie grupy przemysłu nadreńskiego, z których jedna znana p. n. „bloku Hugenberg” popiera Papena, druga zaś z Thyssenem i Ottonem Wolffem na czele subwencjonuje ruch narodowo-socjalistyczny. Obie grupy niezadowolone z polityki Schleichera podjęły akcję za wznowieniem w rozszerzonej formie „frontu harzburskiego”, blok ten, do którego m. in. wejść miałyby: Stahlhelm i Kyffhäuserbund dałby podstawę dla przyszłego gabinetu Hitler-Papen.

Wielkie poruszenie w kołach politycznych wywołała wiadomość, że z początkiem przyszłego tygodnia Papen przybędzie do Berlina, celem poinformowania kanclerza Schleichera o swoich rozmowach z Hitlerem. „Tempo” dowiadyuje się, że w związku z tą wizytą Hitler przyjęty został nie na audjencji przez Schleichera.

Dunikowski skazany na 2 lata więzienia

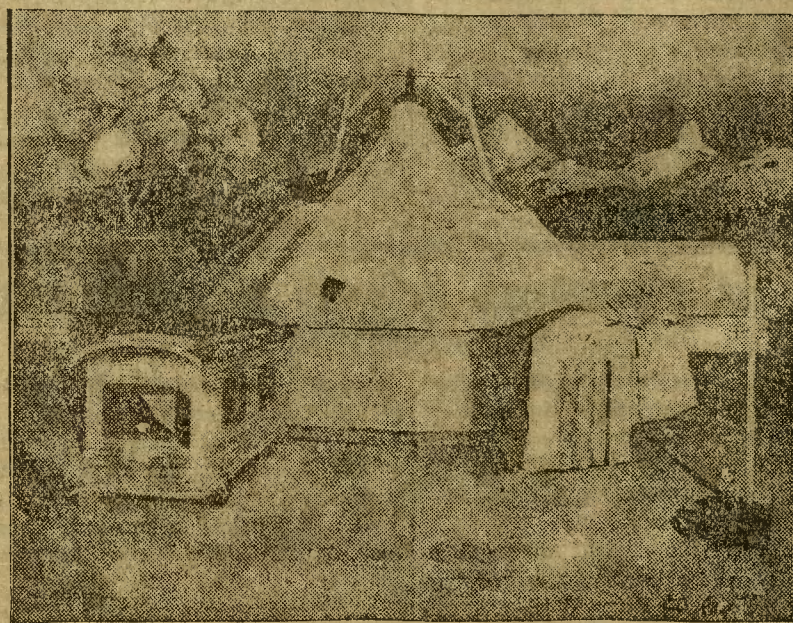
Wyrokiem sądu Dunikowski został skazany na 2 lata więzienia oraz 100 franków grzywny.

W motywach wyroku m. in. zaznacza się, że dokument, w którym Dunikowski wyluszcza tajemnicę swego wynalazku, z powodu swej mglistości jest bez żadnego znaczenia. — Ze skrupulatnego zbadania maszyny wynika szereg absurdów i sprzeczności. W dalszym ciągu motywacja wyroku podkreśla, że dowództwa Dunikowskiego nie opierały się na podstawach naukowych i że Dunikowski,

po przeprowadzeniu powierzchownych doświadczeń, mających na celu wyludzenie od osób trzecich sum pieniężnych, odmawiał stałe gruntuńnych doświadczeń, któreby stwierdziły rzeczywistą wartość wynalazku. Wychodząc z powyższego założenia sąd uznał, iż postępowanie Dunikowskiego należy traktować jako oszustwo.

Po odczytaniu wyroku Dunikowskiemu zezwolono na poeznanie się z rodziną, poczem został on odprowadzony do więzienia.

Z wystawy w Instytucie Propagandy Sztuki

Na zdjęciu naszym widzimy obraz młodego, utalentowanego artysty Rafała Malczewskiego, syna mistrza Jacka Malczewskiego pt. „Cyrk”.

